

Środa, 12 września 2012 r.

Roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

P7_TA(2012)0334

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (12562/2011 -2012/2050(INI))

(2013/C 353 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (12562/2011),
- uwzględniając art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając część II lit. G pkt 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając wyżej wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 11 maja 2011 r. ⁽²⁾ i 10 marca 2010 r. ⁽³⁾ w sprawie rocznych sprawozdań dotyczących WPZiB odpowiednio za lata 2009 i 2008,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. ⁽⁴⁾ w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel) w sprawie odpowiedzialności politycznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenie złożone przez wysoką przedstawiciel na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego w dniu 8 lipca 2010 r. dotyczące podstawowej organizacji centralnej administracji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. zatytułowany „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0227.

⁽³⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 51.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 454.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 470.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 472.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.

Środa, 12 września 2012 r.

- uwzględniając rezolucje 1325 z 2000 r. i 1820 z 2008 r. Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, rezolucję 1888 z 2009 r. Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego, rezolucję 1889 z 2009 r. Rady Bezpieczeństwa ONZ mającą na celu usprawnienie wdrażania i kontroli stosowania rezolucji 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz rezolucję 1960 z 2010 r. Rady Bezpieczeństwa ONZ, na mocy której ustanowiono mechanizm służący gromadzeniu danych o osobach dopuszczających się przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych i sporządzaniu list z nazwiskami takich osób,
- uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i opinię Komisji Budżetowej (A7-0252/2012),
  - A. mając na uwadze, że UE powinna nadal rozwijać cele swojej polityki zagranicznej oraz wspierać swe wartości i interesy na świecie, z myślą o ogólnym celu, jakim jest przyczynienie się do pokoju, bezpieczeństwa ludzi, solidarności, zapobiegania konfliktom, praworządności i wspierania demokracji, ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, równości płci, poszanowania prawa międzynarodowego, wspierania międzynarodowych instytucji, skutecznego multilateralizmu i wzajemnego szacunku pomiędzy narodami, zrównoważonego rozwoju, przejrzystego i odpowiedzialnego sprawowania rządów, wolnego i sprawiedliwego handlu oraz eliminacji ubóstwa,
  - B. mając na uwadze, że aby osiągnąć te cele, UE powinna być w stanie stworzyć synergię i zapewnić rozwój partnerstwa strategicznego z tymi państwami, które wyznają te same wartości i są gotowe przyjąć wspólną politykę oraz zaangażować się w realizację wspólnie uzgodnionych działań;
  - C. mając na uwadze, że w Traktacie z Lizbony wprowadzono nowy wymiar europejskich działań zewnętrznych, co umożliwi zwiększenie spójności, konsekwencji i skuteczności polityki zagranicznej UE oraz rozszerzenie działań zewnętrznych; mając na uwadze, że należy wyciągnąć wnioski z poniesionych w przeszłości przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie porażek przy zmianie kierunków swoich działań zewnętrznych, przy jednoczesnym umieszczeniu praw człowieka i demokracji w centrum unijnych strategii politycznych oraz przy wspieraniu transformacji w państwach rządzonych przez reżimy autorytarne, w szczególności w tych przypadkach, gdy dążenie do stabilności i bezpieczeństwa przesłoniło opartą na zasadach politykę wspierania demokracji i praw człowieka;
  - D. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nadaje nowy impuls polityce zagranicznej UE, w szczególności udostępniając Unii narzędzia instytucjonalne i operacyjne umożliwiające jej odgrywanie na arenie międzynarodowej roli współmiernej z jej wiodącą pozycją gospodarczą i jej ambicjami oraz podjęcie działań zapewniających jej pozycję partnera na arenie międzynarodowej, zdolnego do przyjęcia odpowiedzialności za bezpieczeństwo globalne i pokierowania procesem zdefiniowania wspólnych odpowiedzi na wspólne wyzwania;
  - E. mając na uwadze, że utrzymujący się kryzys finansowy i kryzys zadłużenia publicznego poważnie nadwątlą wiarygodność Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej i podważa skuteczność i długoterminową zrównoważoność wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB);
  - F. mając na uwadze, że nowy impuls w europejskich działaniach zewnętrznych wymaga również od UE, by działała w sposób bardziej strategiczny w celu zdobycia znaczenia na arenie międzynarodowej; mając na uwadze, że zdolność UE do wywierania wpływu na ład międzynarodowy zależy nie tylko od spójności jej strategii politycznych, podmiotów i instytucji, lecz również od prawdziwej strategicznej koncepcji unijnej polityki zagranicznej, która musi jednoczyć wszystkie państwa członkowskie oraz koordynować ich działania wokół wspólnych priorytetów i celów, tak aby przemawiały na arenie międzynarodowej jednym, silnym głosem i okazywały solidarność; mając na uwadze, że polityce zagranicznej UE należy udostępnić konieczne środki i instrumenty, tak aby umożliwić Unii skuteczne i konsekwentne działanie na arenie międzynarodowej,
  - G. E. mając na uwadze, że kontrola polityki zagranicznej UE egzekwowana przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe na odpowiednich szczeblach ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia i poparcia przez obywateli UE europejskich działań zewnętrznych; mając na uwadze, że kontrola parlamentarna zwiększa zasadność takich działań;

Środa, 12 września 2012 r.

OCENA ROCZNEGO SPRAWOZDANIA RADY NA TEMAT WPZiB ZA ROK 2010

1. z zadowoleniem przyjmuje kroki poczynione przez Radę przy wsparciu wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel), ujęte w rocznym sprawozdaniu za 2010 r. i zmierzające w kierunku zaplanowania unijnej polityki zagranicznej w wybiegającym w przyszłość i strategicznym dokumencie dotyczącym polityki;

2. uważa jednak, że roczne sprawozdanie Rady nie odpowiada ambicjom Traktatu z Lizbony z ważnych przyczyn, w tym ze względu na to, że: nie nakreśla się w nim jasnych priorytetów średnio- i długoterminowych lub wytycznych strategicznych w odniesieniu do WPZiB; nie zawiera ono objaśnienia funkcjonowania mechanizmów strategicznych, mających na celu zapewnienie spójności i zgodności różnych elementów polityki zagranicznej, w tym elementów wchodzących w zakres odpowiedzialności Komisji; nie porusza się w nim ważnych pytań dotyczących roli ESDZ i delegatur w dopilnowaniu, aby zasoby Unii (kadra, zasoby finansowe i zaplecze dyplomatyczne) były dostosowane do jej priorytetów w obszarze spraw zagranicznych; oraz unika się w nim dyskusji, przewidzianych w nowych strategiach wobec Rogu Afryki i Sahelu, na temat sposobu włączenia misji i operacji ad hoc w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) (ich przesłanek i efektu końcowego) do polityczno-strategicznych ram priorytetów polityki zagranicznej UE ustanowionych w odniesieniu do państwa lub regionu;

3. przypomina, że zgodnie z traktatem prerogatywy Parlamentu zakładają zasięganie jego opinii w zakresie WPZiB i WPBiO, należyte uwzględnianie jego stanowiska oraz wydawanie przez niego zaleceń; uznaje w tym względzie dyspozycyjność wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel wobec Parlamentu; uważa jednak, że w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony można by było dokonać usprawnień w informowaniu właściwej komisji o wynikach spotkań Rady do Spraw Zagranicznych, jak również w zasięgnięciu opinii Parlamentu w celu zadbania o to, by jego stanowisko było należycie brane pod uwagę przed przyjęciem mandatów i strategii w obszarze WPBiO; oczekuje na przegląd instrumentów pomocy zewnętrznej, w wyniku którego zostaną uznane prawa Parlamentu w odniesieniu do dokumentów strategicznych i wieloletnich planów działań zgodnie z art. 290 TFUE; wnosi ponadto o sprawniejsze informowanie Parlamentu i zasięganie jego opinii na wszystkich etapach procedury wydawania przez Radę decyzji dotyczących WPZiB w sprawie porozumień z państwami trzecimi, a przede wszystkim przed podejmowaniem decyzji o upoważnieniu Komisji lub wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel do podejmowania negocjacji i podpisywania umów w imieniu Unii oraz przy określaniu ram uczestnictwa państw trzecich w działaniach UE w zakresie zarządzania kryzysowego;

4. wzywa Radę, aby przy sporządzaniu przyszłych rocznych sprawozdań na temat WPZiB podjęła na jak najwcześniejszym etapie współpracę z Komisją Spraw Zagranicznych w celu omówienia szeroko zakrojonych ram strategicznych na kolejny rok i długoterminowych celów strategicznych oraz w celu ustanowienia punktu odniesienia, by zapewnić obywatelom europejskim jasne informacje na temat rozwoju, priorytetów i postępów w dziedzinie polityki zagranicznej Unii Europejskiej;

NOWE KOMPLEKSOWE PODEJŚCIE DO POLITYKI ZAGRANICZNEJ UE

5. zauważa, że w drugim dziesięcioleciu XXI wieku odnotowuje się rosnącą świadomość wśród obywateli europejskich i spoza Europy, że tylko kompleksowe podejścia, łączące środki dyplomatyczne, gospodarcze, rozwojowe i – w ostatecznych przypadkach oraz w pełnej zgodności z przepisami określonymi w Karcie Narodów Zjednoczonych – wojskowe, są odpowiednie do zaradzenia światowym zagrożeniom i wyzwaniom;

6. uważa, że Traktat z Lizbony zapewnia UE wszystkie środki niezbędne do przyjęcia wspomnianego kompleksowego podejścia, w ramach którego całość zasobów dyplomatycznych i finansowych wykorzystuje się w celu wspierania realizacji wspólnych strategicznych wytycznych politycznych, aby mieć możliwie największą zdolność do sprzyjania bezpieczeństwu i dobrobytowi gospodarczemu obywateli europejskich i ich sąsiadów, a także poszanowaniu ich podstawowych praw; wzywa ponadto do dalszego rozwoju odpowiedniego mechanizmu w ramach ESDZ, z udziałem najważniejszych służb Komisji, w którym zintegrowana geograficzna i tematyczna wiedza specjalistyczna stanowi podstawę kompleksowego podejścia do planowania, formułowania i wdrażania polityki;

Środa, 12 września 2012 r.

7. podkreśla, że w ujęciu kompleksowym WPZiB obejmuje wszystkie obszary polityki zagranicznej, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) zmierzające do utworzenia wspólnej obrony, z położeniem nacisku na zapewnienie spójności i konsekwencji oraz przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki każdego elementu działań zewnętrznych; powtarza, że wspomniane podejście do opracowywania polityki zagranicznej UE musi być oparte na zasadach i celach ustanowionych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, co oznacza, że działania zewnętrzne UE muszą być inspirowane promocją i ochroną wartości UE, takich jak poszanowanie praw człowieka, wolności, demokracji oraz praworządności; podkreśla jednocześnie znaczenie ściślejszej koordynacji pomiędzy wymiarami zewnętrznymi i wewnętrznymi polityki bezpieczeństwa UE, która powinna być widoczna w działaniach zewnętrznych Unii;

8. zaznacza, że w 2013 r. upłynie dziesięć lat od przyjęcia europejskiej strategii bezpieczeństwa i w konsekwencji podkreśla potrzebę zaktualizowania i skonsolidowania tego dokumentu ramowego w zgodzie z obecną sytuacją na arenie międzynarodowej;

STRUKTURA POLITYKI ZAGRANICZNEJ

9. podkreśla znaczenie przywództwa politycznego, którego sprawowania oczekuje się od wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, dla zapewnienia jedności, koordynacji, spójności, wiarygodności i skuteczności działań Unii; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do pełnego i terminowego wykorzystania swoich uprawnień w celu zapoczątkowania, wdrożenia i zapewnienia zgodności z WPZiB, przy pełnym zaangażowaniu właściwych organów Parlamentu w te działania; z zadowoleniem przyjmuje ważną wiodącą rolę, jaką w imieniu społeczności międzynarodowej odgrywa w trudnych warunkach wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel w negocjacjach prowadzonych z Iranem; uwzględnia ważne historyczne związki pomiędzy narodami Europy i Iranu; wzywa do zapewnienia przywództwa w ugruntowywaniu roli Unii we wspieraniu europejskiego sąsiedztwa, w świetle Arabskiej Wiosny Ludów, w szczególności procesów przemian demokratycznych w krajach południowego wybrzeża Morza Śródziemnego, w tym poprzez Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, jak również we wstrzymanym bliskowschodnim procesie pokojowym;

10. uznaje zasadniczą rolę ESDZ (w tym delegatur i specjalnych przedstawicieli UE) w udzielaniu wsparcia wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w realizacji celu, jakim jest bardziej strategiczne, spójne i konsekwentne podejście do działań zewnętrznych Unii; potwierdza zamiar dalszego monitorowania równowagi płci i równowagi geograficznej wśród personelu ESDZ z uwzględnieniem wyższych stanowisk i sprawdzania, czy mianowanie dyplomatów państw członkowskich na szefów delegatur i na inne kluczowe stanowiska jest zgodne z interesem Unii, a nie wyłącznie jej państw członkowskich; podkreśla znaczenie posiadania w pełni funkcjonalnej ESDZ oraz zacieśniania stosunków między ESDZ, Komisją i państwami członkowskimi, aby osiągnąć synergię w skutecznym realizowaniu działań zewnętrznych oraz w wypracowywaniu jednego stanowiska UE w sprawie kluczowych kwestii politycznych;

11. podkreśla, że rola specjalnych przedstawicieli UE (SPUE) powinna mieć uzupełniający i spójny charakter wobec działań prowadzonych w poszczególnych państwach przez szefów delegatur UE, a także powinna odzwierciedlać politykę UE wobec regionów o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa lub na rzecz których stworzone specjalne strategie, wymagających stałej obecności i widoczności UE, jak również powinna polegać na koordynacji tej polityki; z zadowoleniem przyjmuje pozytywną odpowiedź wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel na wniosek o stawienie się nowo wyznaczonych SPUE i szefów delegatur przed Parlamentem w celu wymiany poglądów przed objęciem swoich stanowisk; wzywa do ulepszenia sprawozdawczości oraz zapewnienia dostępu do sprawozdań z realizacji polityki sporządzanych przez delegatury i SPUE, aby Parlament mógł otrzymywać pełne i aktualne informacje dotyczące bieżącej sytuacji bezpośrednio z danego miejsca, w szczególności w odniesieniu do obszarów uznawanych za ważne pod względem strategicznym lub wzbudzających zainteresowanie polityczne;

12. ponownie wyraża stanowisko, zgodnie z którym ważne polityki tematyczne, wchodzące wcześniej w zakres kompetencji przedstawicieli, powinny cieszyć się pełnym poparciem ESDZ oraz być odpowiednio reprezentowane w polityce zewnętrznej, w związku z czym wzywa do przedstawiania wniosków, takich jak wniosek dotyczący praw człowieka;

13. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o powołaniu specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka, który powinien posiadać szerokie uprawnienia w zakresie włączania praw człowieka w główny nurt WPZiB, WPBiO oraz innych strategii politycznych UE oraz zapewniać widoczność i spójność działań UE w tej dziedzinie;

Środa, 12 września 2012 r.

14. uważa, że jasno określone wytyczne strategiczne pomogą dostosować znaczące, ale ograniczone zasoby finansowe Unii do ambicji i priorytetów w ramach działań zewnętrznych UE; podkreśla, że takie podejście strategiczne należy objąć kontrolą demokratyczną, ale nie powinno prowadzić to do braku lub zmniejszenia elastyczności w reagowaniu na zmieniającą się sytuację polityczną na miejscu;

15. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie państw członkowskich sformułowane w Traktacie z Lizbony do odgrywania w pełnym zakresie swojej roli w opracowywaniu i wdrażaniu polityki zagranicznej UE oraz w zapewnianiu koordynacji i spójności z innymi strategiami politycznymi Unii; podkreśla, w okresie trudności gospodarczych, znaczenie solidarności państw członkowskich w zwiększaniu skuteczności działań Unii jako światowego podmiotu o spójnych strukturach; zauważa w szczególności znaczenie udostępnienia przez państwa członkowskie zdolności cywilnych i wojskowych do celów skutecznej realizacji WPBiO; ubolewa jednak nad tym, że w wielu sytuacjach stosunki dwustronne niektórych państw członkowskich z państwami trzecimi wciąż przysłaniają lub podważają spójność działania UE, i wzywa w tym względzie do podjęcia przez państwa członkowskie zwiększonych wysiłków na rzecz dostosowania ich zewnętrznych strategii politycznych do WPZiB;

16. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, na równi ze wzmocnieniem systematycznej współpracy pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi w ramach WPZiB, do pełnego przeglądu możliwości przewidzianych w Traktacie z Lizbony w odniesieniu do pogłębionej współpracy, w tym do sformułowania wytycznych dotyczących systematycznego przydzielenia określonych zadań i misji koalicji woli, takiej jak główna grupa państw UE, i do wszczęcia procesu, który doprowadzi do przedstawienia konkluzji Rady Europejskiej w sprawie stałej współpracy strukturalnej w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony oraz w sprawie wdrożenia klauzuli wzajemnej obrony;

POLITYKA ZAGRANICZNA – STRUKTURA BUDŻETOWA I FINANSOWA

17. przypomina, że przegląd porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z 2006 r. powinien stanowić dalszy krok w kierunku zapewnienia większej przejrzystości WPZiB i odpowiedniego informowania o niej władzy budżetowej zgodnie z oświadczeniem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w sprawie odpowiedzialności politycznej; uważa w tym względzie, że pełna przejrzystość i kontrola demokratyczna wymagają odrębnych pozycji w budżecie dotyczących każdej misji i operacji w ramach WPBiO i każdego SPUE z osobna, jak również uproszczonych, ale przejrzystych procedur przenoszenia w razie potrzeby środków z jednej pozycji do drugiej; jest jednocześnie przekonany, że nie należy odbierać WPZiB niezbędnej elastyczności i reakcyjności;

18. nalega, aby środki UE przeznaczone na realizację WPZiB były wykorzystywane jak najskuteczniej, oraz by uzyskać w związku z tym synergię pomiędzy działaniami zewnętrznymi UE i jej państw członkowskich, zarówno pod względem politycznym, jak i budżetowym;

19. jest zdania, że mechanizm Athena dotyczący finansowania wspólnych kosztów operacji wojskowych i obronnych prowadzonych przez Unię Europejską nie zapewnia dostatecznego oglądu wszystkich skutków finansowych misji prowadzonych w ramach WPZiB, w związku z czym domaga się przejrzystego zestawienia wszystkich wydatków;

20. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kładzie się większy nacisk na konsekwencję i spójność szeregu instrumentów finansowych Unii, na przykład poprzez przepisy przekrojowe dotyczące ESDZ zawarte w zaproponowanych rozporządzeniach w sprawie nowych instrumentów finansowych współpracy zewnętrznej na lata 2014–2020; uważa, że podejście to przyczyni się do wykazania wartości dodanej działań Unii mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa i dobrobytu obywatelom Europy; podkreśla w tym względzie, że instrumenty finansowe powinny być wykorzystywane tak, by wzajemnie się uzupełniały w ramach szerokiego zakresu polityki zagranicznej Unii, unikając powielania;

21. podkreśla znaczenie zadbania o adekwatność i odpowiednie finansowanie nowych instrumentów finansowych współpracy zewnętrznej rozpatrywanych przez Parlament i Radę, tak aby odpowiadały one interesom strategicznym Unii, oraz o ich przystosowalność do zmieniającej się sytuacji politycznej; wzywa zatem do odpowiedniego finansowania budżetu Unii (wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020) zgodnie z ambicjami i priorytetami UE jako globalnego gracza, tak aby zapewnił obywatelom bezpieczną i dostatnią przyszłość, jak również oferował niezbędną elastyczność, by sprostać nieprzewidzianym zmianom sytuacji;

Środa, 12 września 2012 r.

22. uważa, że bardziej spójne i kompleksowe podejście do stosowania instrumentów współpracy zewnętrznej UE w celu wspierania wspólnych celów politycznych i strategicznych przyczyni się do podejmowania bardziej skutecznych i opłacalnych działań wobec wyzwań związanych z polityką zagraniczną i bezpieczeństwa, a w związku z tym do zapewnienia większego bezpieczeństwa i dobrobytu obywatelom Europy; podkreśla, że aby Parlament mógł zapewnić obywateli o spójności i opłacalności strategii zewnętrznych i instrumentów finansowych Unii, uprawnienia nadane mu na mocy traktatów (zwłaszcza na mocy art. 290 TFUE) muszą być odpowiednio uwzględnione przy przeprowadzaniu przeglądu instrumentów finansowych, a w szczególności w odniesieniu do wykorzystywania aktów delegowanych w celu przyjmowania dokumentów z zakresu planowania strategicznego;

23. uważa, że dla zapewnienia spójności z wartościami wyznawanymi przez samą Unię konieczne jest umocnienie instrumentów finansowych wspierających między innymi ustanawianie pokoju, bezpieczeństwa, demokracji, praworządności, dobrych rządów i sprawiedliwości społecznej, ponieważ stanowią one strategiczne narzędzia polityki zagranicznej UE i działań zewnętrznych Unii służące reagowaniu na globalne wyzwania.

24. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności między działaniami w zakresie planowania, opracowywania i wdrażania polityki poprzez odpowiedni zestaw zewnętrznych instrumentów finansowych w obszarze spraw zagranicznych; wzywa między innymi do utrzymania nieprzerwanej komplementarności między WPZiB i instrumentem na rzecz stabilności w obszarze mediacji, zapobiegania konfliktom, zarządzania kryzysowego i budowania pokoju po konflikcie, jak również do podjęcia dalszych działań mających na celu zapewnienie komplementarności z geograficznymi instrumentami współpracy długoterminowej z danym państwem lub regionem; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie nowego instrumentu w formie partnerstw, zgodnie z wnioskiem Parlamentu, który przynosi znaczną wartość dodaną dla WPZiB UE poprzez zapewnienie finansowych ram współpracy z państwami trzecimi w odniesieniu do celów, które wynikają z dwustronnych, regionalnych lub wielostronnych stosunków Unii, lecz wykraczają poza zakres instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju;

25. uważa, że podejście to można wesprzeć, ustanawiając jasne punkty odniesienia, które powinien oceniać i monitorować Parlament w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej; wzywa do ustanowienia punktów odniesienia w ramach polityki zagranicznej UE w oparciu o dostępne dokumenty z zakresu planowania strategicznego lub strategiczne ramy polityczne (takie jak te istniejące dla Rogu Afryki lub Sahelu), przy bardziej systematycznym i wymiernym określeniu priorytetów i celów strategicznych oraz zasobów do wykorzystania w określonych terminach w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej;

26. jest przekonany, że podejście całościowe do zewnętrznych działań Unii wymaga, między innymi, większej spójności i wzajemnego wzmocnienia WPZiB i europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS); z zadowoleniem przyjmuje, w tym kontekście, wspólną reakcję polityczną Komisji i ESDZ na wydarzenia w sąsiedztwie południowym, której przykładem jest wspólny komunikat z 25 maja 2011 r.; jest przekonany, ponadto, że struktury wielostronne EPS powinny zostać skonsolidowane i opracowane bardziej strategicznie tak, aby skutecznie przewidywać priorytety polityki zagranicznej Unii; stwierdza, że zważywszy na centralny charakter „skutecznego multilateralizmu” w działaniach zewnętrznych Unii, ESDZ i Komisja powinny zbadać rentowność wielostronnej strategii EPS, zapewniając ramy budowania stosunków politycznych w Europie w szerszym zakresie;

PRIORYTETY STRATEGICZNE: KONCENTRYCZNE KRĘGI POKOJU, BEZPIECZEŃSTWA I ROZWOJU SPOŁECZNO-GOSPODARCZEGO

27. uważa, że strategiczne interesy, cele i ogólne wytyczne, jakie mają być realizowane w ramach WPZiB, muszą opierać się na dążeniach do zapewnienia pokoju, bezpieczeństwa i dobrobytu obywatelom Europy i spoza Europy, przede wszystkim w naszych państwach sąsiadujących, ale również na dalej położonych obszarach, a także na zasadach leżących u podstaw samej Unii, w tym na zasadzie demokracji, praworządności, uniwersalności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności człowieka, równości i solidarności, jak również poszanowania przepisów prawa międzynarodowego i postanowień Karty Narodów Zjednoczonych, w tym na wypełnianiu obowiązku ochrony;

28. nadal popiera możliwość rozszerzenia Unii Europejskiej o państwa europejskie, które szanują wartości unijne i zobowiązują się do ich propagowania, oraz wyrażają gotowość i zdolność do spełnienia kryteriów przystąpienia;

Środa, 12 września 2012 r.

29. zauważa, że przez lata Unia zbudowała stosunki z państwami i organizacjami regionalnymi o odmiennych podstawach umownych i prawnych, przy czym niektóre zdefiniowano jako „strategiczne”; zauważa, że nie istnieją jasne kryteria decydujące o wyborze partnerów strategicznych przez Unię, i że przy podejmowaniu takich wyborów Parlament nie jest ani informowany, ani pytany o zdanie; zauważa, że ugruntowanie szczyrych i odpowiedzialnych partnerstw dwustronnych może stanowić ważny czynnik zwiększający potencjał polityki zagranicznej UE, zarówno na szczeblu regionalnym, jak i w stosunkach wielostronnych, w związku z czym należy dokładnie rozważyć kwestię wyboru partnerów strategicznych w świetle wartości i celów strategicznych, które Unia chce uczynić przedmiotem swoich przedsięwzięć;

30. jest zatem zdania, że przyszłe decyzje w sprawie partnerów strategicznych powinny być starannie opracowywane zgodnie z priorytetami polityki zagranicznej Unii wobec danego państwa lub regionu albo wobec forów wielostronnych, oraz że należy dokładnie rozpatrzyć kwestię rozwiązania partnerstw, które stały się przestarzałe lub zaczęły przynosić efekty odwrotne do zamierzonych; wzywa zatem do przeprowadzenia debaty następczej z Parlamentem w sprawie rozmów w Radzie Europejskiej, które odbyły się we wrześniu 2010 r., na temat partnerstw strategicznych, a także do regularnego informowania z wyprzedzeniem Parlamentu o decyzjach w sprawie przyszłych partnerstw, w szczególności jeżeli partnerstwa te otrzymują wsparcie finansowe z budżetu Unii lub pociągają za sobą ściślejsze stosunki umowne z Unią;

31. jest zdania, że aby Unia skutecznie realizowała działania mające na celu zapewnienie pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju społeczno-gospodarczego w wysoce konkurencyjnych, zmiennych i nieprzewidywalnych warunkach politycznych panujących na arenie międzynarodowej, ważne jest skoncentrowanie ograniczonych zasobów Unii na priorytetach strategicznych, począwszy od wyzwań na obszarach bliżej położonych, zwłaszcza w państwach objętych rozszerzeniem, państwach sąsiadujących, a następnie zakreślając w ramach tych priorytetów coraz większe koncentryczne kręgi reprezentujące pole działania, obejmujące w stosownych przypadkach rolę i odpowiedni wpływ organizacji regionalnych;

32. jest zdania, że przestrzeganie zobowiązań podjętych w ramach rozszerzenia i wykazanie się odpowiedzialnością za naszych sąsiadów zwiększy wiarygodność globalnego zasięgu Unii; ponownie potwierdza zobowiązanie UE do skutecznego multilateralizmu, którego trzon stanowi system Organizacji Narodów Zjednoczonych, i podkreśla znaczenie współpracy z partnerami międzynarodowymi w zakresie reagowania w obliczu kryzysów, zagrożeń i wyzwań międzynarodowych;

Balkany Zachodnie

33. popiera strategię UE na rzecz Bałkanów Zachodnich, w tym plany rozszerzenia UE, mające na celu propagowanie demokracji, stabilizacji, pokojowego rozstrzygnięcia konfliktów i modernizacji społeczno-gospodarczej, zarówno poszczególnych państw, jak i całego regionu; zauważa jednak z niepokojem, że niestabilność polityczna i słabość instytucji, powszechnej korupcji, przestępczości zorganizowanej wraz z nierozstrzygniętymi kwestiami dwustronnymi hamują w niektórych państwach dalszy postęp procesu integracji z UE; wzywa zatem UE do zajęcia się z większym zaangażowaniem tymi kwestiami w ramach procesu integracji, w zgodzie z postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych, oraz do wzmocnienia swojej centralnej roli w regionie;

34. potwierdza swoje poparcie dla usprawnienia procesu akcesji Bałkanów Zachodnich poprzez oparcie go w większym stopniu na punktach odniesienia, uczynienie go bardziej przejrzystym, zwiększenie jego wzajemnej rozliczalności oraz wprowadzenie jasnych wskaźników; wzywa UE do tego, aby podjęła nowe, przekonujące i szczerze wysiłki w celu wznowienia procesu rozszerzenia jak również, aby kontynuowała nadawanie pierwszeństwa następującym warunkom: konstruktywny dialog polityczny, dobre stosunki sąsiedzkie, rozwój gospodarczy, ugruntowanie praworządności, w tym zapewnienie wolności wypowiedzi i poszanowania praw osób należących do mniejszości narodowych, skuteczne zwalczanie korupcji i przestępczości zorganizowanej, zwiększenie skuteczności i niezawisłości sądownictwa, zwiększenie zdolności administracyjnych do egzekwowania przepisów związanych z unijnym dorobkiem prawnym, działania mające na celu zaradzenie konfliktom międzyetnicznym i międzyreligijnym, działania na rzecz uchodźców i przesiedleńców oraz rozwiązywanie nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych i regionalnych;

35. uważa ponadto za istotne, aby polityka zagraniczna UE wobec regionów, w których w nieodległej przeszłości miał miejsce międzyetniczny konflikt zbrojny, służyła propagowaniu atmosfery tolerancji, poszanowania praw osób należących do mniejszości narodowych, strategiom politycznym i prawodawstwu, które dotyczą zapobiegania dyskryminacji, dobrym stosunkom sąsiedzkim i współpracy regionalnej – w tym poprzez bardziej zintegrowane systemy kształcenia (obejmujące międzyregionalne wymiany uczniów i studentów) – oraz współpracy naukowej, będącym podstawowym warunkiem stabilności europejskiej oraz środkami ułatwiającymi proces pojednania;

Środa, 12 września 2012 r.

36. z zadowoleniem przyjmuje reorganizację misji EULEX i przekierowanie jej uwagi na kwestię praworządności i mandatu wykonawczego; ma nadzieję, że będzie ona w pełni operacyjna na całym terytorium Kosowa, w tym również w jego północnej części, i zapewni skuteczniejszą walkę z korupcją na wszystkich szczeblach, w tym walkę z przestępczością zorganizowaną;

Turcja

37. z zadowoleniem przyjmuje pozytywny program Komisji dotyczący stosunków między UE a Turcją; wyraża zaniepokojenie sytuacją w szeregu dziedzin, zwłaszcza jeśli chodzi o wolność wypowiedzi, praworządność i prawa kobiet w Turcji, powolnością postępów zmierzających ku nowej cywilnej konstytucji, a także polaryzacją społeczeństwa tureckiego; zachęca Turcję do przyspieszenia procesu reform; wskazuje na to, że Turcja jest nie tylko państwem kandydującym, lecz również ważnym partnerem strategicznym i sprzymierzeńcem NATO; wzywa w związku z tym do zintensyfikowania dialogu politycznego prowadzonego z Turcją w sprawie kierunków polityki zagranicznej i celów leżących we wzajemnym interesie; podkreśla znaczenie zachęcenia Turcji do realizowania polityki zagranicznej w ramach dobrych stosunków sąsiedzkich, ścisłego dialogu i koordynacji z Unią Europejską, aby stworzyć cenną synergię i zwiększyć potencjał pozytywnego wpływu, w szczególności w zakresie wsparcia procesu reform w świecie arabskim; wyraża nadzieję na poprawę warunków sprzyjających otwarciu kolejnych rozdziałów negocjacji dotyczących członkostwa (np. ratyfikacji i wdrożenia protokołu z Ankary);

Południowe sąsiedztwo i Bliski Wschód

38. wzywa do tego, aby zasady stanowiące podstawę nowego podejścia do EPS, określonego we wspólnym komunikacie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 25 maja 2011 r., zwłaszcza zasada „więcej za więcej”, zasada różnicowania i wzajemnej rozliczalności oraz zasada „partnerstwo ze społeczeństwami”, były w pełni stosowane w praktyce, a także aby pomoc Unii była w pełnym zakresie dostosowana do tego nowego podejścia; przypomina, że we wspólnym komunikacie z dnia 15 maja 2012 r. pt. „Realizacja nowej europejskiej polityki sąsiedztwa” wymieniono następujące wyzwania, przed którymi stoją państwa tego regionu: trwała demokracja, rozwój i wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, mobilność, współpraca regionalna i praworządność;

39. przypomina, że południowe sąsiedztwo ma zasadnicze znaczenie dla Unii Europejskiej, podkreśla potrzebę wzmocnienia partnerstwa między UE a państwami i społeczeństwami sąsiedztwa we wspieraniu przemian dążących do utrwalonej demokracji oraz nalega na osiągnięcie lepszej równowagi między podejściem ukierunkowanym na rynek a podejściem ukierunkowanym na człowieka i społeczeństwo w ramach reakcji UE na Arabską Wiosnę Ludów; wzywa zatem do położenia większego nacisku na prawa człowieka, praworządność, zatrudnienie (zwłaszcza wobec bezrobocia ludzi młodych), kształcenie, szkolenie i rozwój regionalny, aby przyczynić się do złagodzenia obecnego kryzysu społecznego i gospodarczego w tych krajach oraz aby zapewnić pomoc niezbędną do umocnienia dobrych rządów i demokratycznych reform politycznych oraz rozwoju społecznego i gospodarczego; podkreśla ponadto znaczenie wspierania procesu budowania potencjału instytucjonalnego i skutecznie działającej administracji publicznej, w tym parlamentów tych państw, niezawisłych systemów sądownictwa, wzmocnienia struktur organizacji społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych środków przekazu oraz kształtowania pluralistycznych partii politycznych w ramach jak najbardziej świeckiego systemu, w ramach którego w pełni przestrzega się praw kobiet, jak również znaczących postępów w zakresie kluczowych praw podstawowych, takich jak wolność wyznania, w wymiarze indywidualnym, zbiorowym, publicznym, prywatnym i instytucjonalnym;

40. ponownie podkreśla, że stosunki gospodarcze, polityczne, społeczne, kulturalne i inne pomiędzy UE i krajami objętymi EPS muszą opierać się na równym traktowaniu, solidarności, dialogu oraz poszanowaniu konkretnych asymetrii i charakterystycznych cech poszczególnych krajów;

41. uważa, że ocena ogólnych postępów osiągniętych przez kraje partnerskie musi mieć za podstawę wzajemną przejrzystość i powinna być oparta na poziomie zaangażowania w reformę oraz na jasno określonych i wspólnie uzgodnionych punktach odniesienia, obejmujących harmonogram wdrażania reform zgodnie z planami działań; wspomniane punkty odniesienia powinny stanowić podstawę regularnych oraz w miarę możliwości wspólnych działań w zakresie monitorowania i oceny, realizowanych przy pełnym uwzględnieniu roli społeczeństwa obywatelskiego, aby zapewnić skuteczne i przejrzyste wdrażanie strategii;

Środa, 12 września 2012 r.

42. podkreśla znaczenie Unii dla Śródziemnomorza jako instrumentu służącego instytucjonalizacji stosunków z państwami południowego sąsiedztwa; zwraca uwagę na potrzebę przezwyciężenia paraliżu, w jakim jest obecnie pogrążona ta organizacja; z zadowoleniem przyjmuje zmiany dotyczące europejskiego współprzewodnictwa i ma nadzieję, że dynamizm nowego Sekretarza Generalnego przyczyni się do przyspieszenia realizowanych projektów;

43. przypomina o zaangażowaniu UE w bliskowschodni proces pokojowy i jej poparciu dla rozwiązania dwupaństwowego polegającego na istnieniu Państwa Izrael oraz niezależnego, demokratycznego i suwerennego państwa palestyńskiego, współistniejących w pokoju i bezpieczeństwie;

44. przypomina, że rozwiązanie konfliktu na Bliskim Wschodzie leży w podstawowym interesie Unii Europejskiej, jak również samych zainteresowanych stron i całego regionu; podkreśla zatem, że konieczność postępow w procesie pokojowym jest jeszcze bardziej pilna z uwagi na zachodzące zmiany w świecie arabskim;

Iran

45. popiera dwutorowe podejście Rady mające na celu znalezienie dyplomatycznego rozwiązania, co jest jedynym realnym podejściem w odniesieniu do irańskiej kwestii jądrowej; przypomina, że sankcje nie są celem samym w sobie; nakłania UE3+3 oraz Iran do kontynuowania negocjacji i wzywa negocjatorów do do osiągnięcia porozumienia; podkreśla, że zgodnie z głównym założeniem Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej Iran ma prawo wzbogacać uran w celach pokojowych oraz otrzymywać pomoc techniczną w tym samym celu; jest zaniepokojony tym, że może dojść do działań wojskowych i wzywa wszystkie strony do wypracowania pokojowego rozwiązania oraz nakłania Iran do przestrzegania postanowień Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej i rezolucji ONZ oraz do pełnej współpracy z MAEA;

46. wzywa ponadto Radę do rozważenia podjęcia pozytywnych środków w przypadku zobowiązania się Iranu do ograniczenia wzbogacania uranu na poziomie poniżej 5 %, do wywozu wszystkich złóż uranu powyżej tego poziomu w celu ponownego przetworzenia na pręty paliwowe do cywilnych celów jądrowych oraz do ujawnienia Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) wszystkich aspektów swojego programu jądrowego, tak aby MAEA mogła zweryfikować, czy program jądrowy Iranu ma całkowicie cywilny charakter; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz Radę do wznowienia negocjacji dyplomatycznych dotyczących pozostałych kwestii leżących we wzajemnym interesie UE i Iranu, takich jak bezpieczeństwo regionalne, prawa człowieka, sytuacja w Syrii, Afganistanie, Iraku i Zatoce Perskiej; wzywa Iran do odegrania konstruktywnej roli w dziedzinie bezpieczeństwa regionalnego;

47. wzywa zatem do podjęcia przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Radę zrównoważonych i konsekwentnych wysiłków z myślą o zażądaniu, by Iran przestrzegał praw człowieka; podkreśla potrzebę opracowania polityki UE wobec Iranu, wyrażając tym samym solidarność ze wszystkimi, którzy opierają się represjom i walczą o podstawowe wolności i demokrację; nalega, aby obecność UE na miejscu umożliwiła zarówno państwu członkowskiemu, jak i UE prawidłową ocenę rozwoju sytuacji w każdym obszarze i komunikowanie się z władzami Iranu; uważa, że otwarcie delegatury Unii w Teheranie mogłoby nastąpić we właściwym czasie, w procesie rozwoju stosunków pomiędzy UE a Iranem;

Libia

48. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do pilnego wysłania odpowiedniej liczby pracowników do Libii i przekazania instytucjonalnej wiedzy specjalistycznej, aby pomóc Libii w sprostaniu jej potrzebom i zareagować na zapotrzebowanie Libii w zakresie budowania potencjału, sprawowania rządów, społeczeństwa obywatelskiego i rozwoju; pilnie wzywa UE do udzielenia poparcia dla procesu demokratycznych przemian w Libii we wszystkich obszarach oraz wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zadbania o to, aby zaspokajać potrzeby i prośby Libii, państwa członkowskie postępowywały w sposób skoordynowany, zgodny z zasadami i wartościami UE oraz interesami strategicznymi;

Syria

49. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz państwa członkowskie do zaangażowania się w poszukiwanie rozwiązań kryzysu w Syrii; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zadbania o to, aby w łonie Rady Bezpieczeństwa ONZ, która stanowi odpowiednie forum do dyskusji na temat potencjalnej interwencji międzynarodowej i unijnej w Syrii, państwa członkowskie postępowywały w sposób

Środa, 12 września 2012 r.

jednolity i skoordynowany; wzywa ponadto wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zintensyfikowania wysiłków, których celem jest wywarcie dyplomatycznego nacisku na Rosję i Chiny, aby przełamać impas w Radzie Bezpieczeństwa w kwestii Syrii; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Komisję do zbadania wszelkich możliwości działania na rzecz zapewnienia i zwiększenia wsparcia humanitarnego w reakcji na potrzeby w krajach sąsiadujących, które zostały najbardziej dotknięte przez kryzys w Syrii, mianowicie przez napływ uchodźców;

Wschodnie sąsiedztwo

50. przypomina, że wschodnie sąsiedztwo ma znaczenie strategiczne; wzywa do intensywniejszych wysiłków i poważniejszego politycznego zobowiązania na rzecz osiągnięcia celów Partnerstwa Wschodniego – zgodnie z deklaracją praską i konkluzjami ze szczytu w Warszawie, przypomnianymi we wspólnym komunikacie „Partnerstwo Wschodnie: plan działania na jesienny szczyt 2013 r.” z dnia 15 maja 2012 r. – w tym w szczególności przyspieszenie politycznego stowarzyszenia i integracji gospodarczej oraz zwiększenie mobilności obywateli w bezpiecznym i dobrze zarządzanym otoczeniu; jest zdania, że Unia powinna w szczególności kontynuować negocjacje w sprawie układów o stowarzyszeniu z partnerami wschodnimi oraz ich zawieranie, propagować mobilność w ramach partnerstw na rzecz mobilności i dialogów w sprawie wiz, zapewnić ciągły postęp w przyjmowaniu i wdrażaniu reform, w ścisłym powiązaniu ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Euronest; zaznacza, że podejmowaniu wszelkich decyzji powinno towarzyszyć przydzielanie odpowiednich środków finansowych, i wzywa do lepszego zajmowania się tymi kwestiami w ramach partnerstwa na rzecz modernizacji;

51. ubolewa jednak nad tym, że ogólna sytuacja dotycząca standardów demokracji i poszanowania praw człowieka w krajach Partnerstwa Wschodniego praktycznie nie uległa żadnej poprawie; podkreśla, ponadto, że pełen rozwój Partnerstwa Wschodniego może mieć miejsce wyłącznie w przypadku rozwiązania wszystkich nierozstrzygniętych sporów; wzywa, w tym względzie, do aktywniejszego zaangażowania UE w odpowiednie działania pokojowe z myślą o podjęciu wiarygodnych inicjatyw służących przezwyciężeniu obecnych zastoju, ułatwiając tym samym wznowienie dialogu pomiędzy stronami i stworzenie warunków dla zawarcia całościowych i trwałych porozumień;

52. wzywa zatem do silniejszego zaangażowania UE, we współpracy z partnerami regionalnymi, w rozwiązanie „zamrożonych konfliktów” zachodzących na terytorium krajów Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza przełamania impasu w sprawie Osetii Południowej i Abchazji, a także w przełamanie impasu w konflikcie o Górski Karabach, oraz odegranie znaczącej roli we wspieraniu każdego zawartego porozumienia pokojowego; jest przekonany, że problem Nadniedźstrza mógłby być dobrym sprawdzianem dobrej woli partnerów regionalnych;

Mołdawia

53. z zadowoleniem przyjmuje wielowymiarowe wysiłki podejmowane przez Republikę Mołdawii na rzecz zbliżenia się do UE, zwłaszcza poprzez osiąganie postępów w wewnętrznych reformach politycznych oraz znaczne i pozytywne kroki naprzód w negocjacjach „5+2” dotyczących konfliktu naddniestrzańskiego;

Ukraina

54. podkreśla, że chociaż parafowano układ między UE i Ukrainą, jego podpisanie i ratyfikacja może nastąpić tylko pod warunkiem spełnienia przez Ukrainę koniecznych wymogów, tj. poszanowania praw mniejszości, wzmocnienia praworządności – poprzez zwiększenie stabilności, niezawisłości i skuteczności instytucji, które są gwarantami tej zasady – a także wykazania poszanowania praw opozycji i położenia kresu jej prześladowaniu, i ustanowienia tym samym prawdziwie pluralistycznej demokracji; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zapewnienia wystarczających środków finansowych na wsparcie dodatkowych misji monitorowania przebiegu wyborów zaplanowanych podczas nadchodzących wyborów parlamentarnych na Ukrainie; wzywa parlament ukraiński do zmiany kodeksu karnego, który sięga jeszcze epoki sowieckiej, poprzez zniesienie sankcji karnych za przejrzyste działania polityczne funkcjonariuszy państwowych działających w ramach pełnionych funkcji;

Środa, 12 września 2012 r.

Białoruś

55. wzywa władze Białorusi do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; wzywa do uzależnienia budowy stosunków z władzami białoruskimi od postępów w zapewnianiu poszanowania zasad demokracji, praworządności i praw człowieka; przypomina, że w dialogu pomiędzy UE a Białorusią nie nastąpi żaden postęp dopóki wszyscy więźniowie polityczni nie zostaną uwolnieni i zrehabilitowani; z zadowoleniem przyjmuje jednocześnie działania UE i jej delegatury w Mińsku mające na celu nawiązanie kontaktu z białoruskim społeczeństwem i jego większe zaangażowanie, m.in. poprzez europejski dialog na rzecz modernizacji Białorusi, uproszczone procedury wydawania wiz oraz zwiększony udział obywateli białoruskich w programach UE;

Zakaukazie

56. zauważa istotne postępy poczynione w ramach Partnerstwa Wschodniego w celu umocnienia stosunków Unii Europejskiej z Armenią, Azerbejdżanem i Gruzją; wzywa do podjęcia działań w celu pogłębienia stosunków między UE a trzema krajami Południowego Kaukazu;

Strategia dla regionu Morza Czarnego

57. podkreśla strategiczne znaczenie regionu Morza Czarnego dla Unii i ponownie wzywa Komisję i ESDZ do opracowania strategii dla regionu Morza Czarnego, która określi zintegrowane i kompleksowe podejście UE do wyzwań i szans, przed jakimi stoi region;

Rosja

58. popiera politykę krytycznego zaangażowania prowadzoną przez Unię wobec Rosji; uznaje Rosję za ważnego partnera strategicznego i sąsiada, lecz podtrzymuje swoje zastrzeżenia co do zobowiązania Rosji do poszanowania praworządności, pluralistycznej demokracji i praw człowieka; ubolewa, w szczególności, nad ciągłym zastraszaniem, prześladowaniem i aresztowaniami przedstawicieli opozycji i organizacji pozarządowych, niedawnym przyjęciem ustawy w sprawie finansowania organizacji pozarządowych oraz nad rosnącymi naciskami na niezależne media; wzywa w tym względzie UE, aby nieustannie upominała się u władz Rosji o wypełnianie zobowiązań wynikających z jej członkostwa w Radzie Europy i w OBWE; podkreśla, że wzmocnienie praworządności we wszystkich sferach rosyjskiego życia publicznego, w tym w gospodarce, byłoby konstruktywną reakcją na rosnące niezadowolenie wielu obywateli rosyjskich i jest potrzebne, by zbudować autentyczne i konstruktywne partnerstwo między UE a Rosją; podkreśla wolę UE dotyczącą jej wkładu w partnerstwo na rzecz modernizacji oraz w jakikolwiek instrument, który zastąpi obecną umowę o partnerstwie i współpracy i który będzie związany z postęпами Rosji w dziedzinie praw człowieka, praworządności i pluralistycznej demokracji;

59. uznaje, że niedawne skazanie trzech członkiń feministycznej grupy Pussy Riot na dwa lata kolonii karnej za „chuligaństwo motywowane nienawiścią religijną” jest jednym z przejawów strategii objęcia ścisłą kontrolą politycznych decydentów i sił opozycyjnych, która powoduje dalsze skurczenie się rosyjskiej przestrzeni demokratycznej i dogłębnie podważa wiarygodność rosyjskiego systemu sądowego; zdecydowanie potępia to politycznie umotywowane orzeczenie i oczekuje, że wyrok skazujący zostanie unieważniony w drodze odwołania, a trzy członkinie Pussy Riot - zwolnione;

60. jest przekonany, że najlepszym sposobem na zacieśnienie partnerstwa jest ambitna i kompleksowa umowa o partnerstwie i współpracy, zawierająca rozdziały dotyczące dialogu politycznego, handlu i inwestycji, współpracy energetycznej, dialogu na temat praw człowieka, sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa; podkreśla potrzebę budowy autentycznego partnerstwa pomiędzy UE a społecznościami rosyjskimi, i z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście postępy poczynione w zakresie wdrożenia programu „Wspólne działania w kierunku ruchu bezwizowego”, uzgodnionego między UE a Rosją;

61. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Radę do współpracy z Rosją i Chinami w celu przezwyciężenia różnicy zdań – w tym w łonie Rady Bezpieczeństwa ONZ – w ocenie sytuacji w Syrii, zmierzającego do wspólnego celu, jakim jest przerwanie spirali przemocy, uniknięcie wojny domowej i znalezienie pokojowego i długotrwałego rozwiązania w Syrii; z zadowoleniem przyjmuje współpracę z Rosją w ramach negocjacji UE3+3 z Iranem na rzecz uniemożliwienia Iranowi zdobycia broni jądrowej;

Środa, 12 września 2012 r.

62. wzywa Rosję do zwiększenia stabilności, współpracy politycznej i rozwoju gospodarczego, przy poszanowaniu suwerennego prawa każdego z partnerów do opracowywania własnych rozwiązań w zakresie bezpieczeństwa; wzywa Rosję do poszanowania integralności terytorialnej i konstytucyjnej regionów sąsiadujących i do przyłączenia się do uzgodnień międzynarodowych w Organizacji Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do rodzącej się demokracji;

63. podkreśla, że ponieważ państwa członkowskie rozpoczynają łączenie i integrację swoich rynków krajowych poprzez inwestycje w infrastrukturę i przyjęcie wspólnych regulacji, należy także podejmować ciągłe wysiłki na rzecz współpracy z Rosją w celu określenia kreatywnych i wzajemnie dopuszczalnych środków mających na celu zmniejszanie rozbieżności pomiędzy oboma rynkami energii;

64. jest zaniepokojony nadmierną militaryzacją obszaru kaliningradzkiego w ostatnim czasie, co budzi coraz większe poczucie niepewności na obszarze UE;

Azja Środkowa

65. popiera propagowanie przez UE podejścia regionalnego w Azji Środkowej, które jest niezbędne do stawienia czoła regionalnemu wymiarowi kwestii, obejmujących przestępczość zorganizowaną, handel narkotykami, materiały radioaktywne, prawa człowieka, terroryzm, katastrofy naturalne i spowodowane w środowisku przez człowieka oraz gospodarkę wodną i energetyczną; ubolewa jednak nad brakiem znaczącego postępu, jedynie po części uwarunkowanego ograniczonymi środkami finansowymi; wzywa zatem do tego, aby takie zaangażowanie było zdecydowane i uwarunkowane („więcej za więcej”) postępowaniem w procesie demokratyzacji, przestrzeganiu praw człowieka, dobrym sprawowaniu rządów, zapewnianiu zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego, poszanowaniu praworządności oraz zwalczaniu korupcji; podkreśla, że podejście regionalne nie powinno podważać indywidualnych wysiłków bardziej zaawansowanych państw; zauważa, że w strategii współpracy UE na rzecz Azji Środkowej określono siedem priorytetów, lecz przeznaczono zasoby zbyt małe, by mogły wywrzeć wpływ we wszystkich obszarach polityki; wzywa UE do zdefiniowania priorytetów w taki sposób, by bardziej odpowiadały dostępnym zasobom; przypomina o znaczeniu regionu w kontekście współpracy gospodarczej, energetyki i bezpieczeństwa, podkreśla jednak, że istotne jest zadbanie o to, aby współpraca na rzecz rozwoju nie była podporządkowana interesom gospodarczym, energetycznym lub interesom bezpieczeństwa; podkreśla niemniej znaczenie dialogu UE z krajami Azji Środkowej na temat bezpieczeństwa regionalnego, w szczególności w kontekście sytuacji w Afganistanie i możliwej eskalacji w stosunkach między Uzbekami a Tadżykami; sugeruje, aby UE dokonała przeglądu możliwości połączenia zasobów z państwami członkowskimi wykazującymi aktywność w regionie;

66. zauważa, że jeżeli chodzi o przestrzeganie praw człowieka, praw pracowników, brak wsparcia dla społeczeństwa obywatelskiego oraz praworządność, ogólna sytuacja pozostaje niepokojąca; wzywa do zintensyfikowania i zwiększenia skuteczności dialogów na temat praw człowieka oraz ich większego ukierunkowania na wyniki, przy ścisłej współpracy i zaangażowaniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przygotowywaniu, monitorowaniu i prowadzeniu tych dialogów; apeluje do UE i wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, by publicznie wypowiadali się na temat więźniów politycznych oraz uwięzionych obrońców praw człowieka i dziennikarzy, a także by domagali się niezwłocznego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz sprawiedliwych i przejrzystych postępowań sądowych dla pozostałych więźniów; wzywa do zwiększenia przejrzystości wobec organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz do ustanowienia jasnych celów w ramach inicjatywy w zakresie praworządności, aby umożliwić przejrzystą ocenę ich wdrażania i wyników;

67. zauważa, że państwa Azji Środkowej bogate w energię i zasoby zapewniają potencjalne znaczące źródło zróżnicowania zasobów i szlaków przesyłowych UE; zauważa, że UE jest wiarygodnym odbiorcą i że kraje, które są producentami, muszą udowodnić państwom-odbiorcom i zagranicznym inwestorom swoją wiarygodność jako dostawcy poprzez między innymi stworzenie równych szans dla korporacji krajowych i międzynarodowych zgodnie z zasadą praworządności; wzywa ESDZ i Komisję do dalszego wspierania projektów energetycznych i propagowania informowania o ważnych celach, takich jak południowy korytarz gazowy i rurociąg transkaspijski, bez uszczerbku dla zasad dobrego administrowania i przejrzystości będących elementami przynoszącymi korzyści obu stronom w ramach współpracy energetycznej UE z krajami partnerskimi;

Środa, 12 września 2012 r.

68. podkreśla, że wykorzystanie i zarządzanie zasobami naturalnymi w odniesieniu przede wszystkim do zasobów wodnych jest nadal kwestią sporną w regionie i źródłem niestabilności, napięcia i potencjalnego konfliktu; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie inicjatywę wodną realizowaną przez UE w Azji Środkowej, lecz wzywa do skuteczniejszego i bardziej konstruktywnego dialogu pomiędzy górzystymi krajami w górnym biegu rzek i krajami w dolnym biegu rzek, z myślą o znalezieniu trwałych i zrównoważonych sposobów rozwiązywania kwestii związanych z wodą i o zawarciu kompleksowych i długoterminowych umów o podziale wody;

Afganistan

69. jest zaniepokojony odrodzeniem się przemocy w następstwie zerwania negocjacji pokojowych; podkreśla znaczenie podejścia dla subregionu Azji Środkowej do zwalczania transgranicznego handlu ludźmi i towarami oraz zwalczania nielegalnej produkcji i handlu narkotykami, które stanowią podstawowe źródło finansowania przestępczości zorganizowanej i terroryzmu; wzywa do doskonalszej współpracy między państwami członkowskimi uczestniczącymi w misji ISAF w ramach NATO w celu zapewnienia skuteczności interwencji; wzywa do zwiększenia wysiłków na rzecz wsparcia dla tworzenia zdolności rządu Islamskiej Republiki Afganistanu i jej Narodowych Sił Bezpieczeństwa, jak również na rzecz pomocy szerszym kręgom ludności w rozwoju rolnictwa i rozwoju społeczno-gospodarczym, aby państwo mogło przejąć pełną odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo po całkowitym przekazaniu nadzoru nad bezpieczeństwem wewnętrznym siłom afgańskim, które nastąpi do końca 2014 r.;

70. zauważa z ogromną troską o cierpiące na tym społeczeństwo, że interwencja wojskowa w Afganistanie nie doprowadziła do budowy stabilnego państwa ze strukturami demokratycznymi, poprawy warunków życia ogółu ludności – w szczególności kobiet i dziewcząt – lub zastąpienia produkcji narkotyków innymi formami produkcji rolnej, a zamiast tego kraj jest opanowany przez korupcję na bezprecedensowym poziomie; wzywa UE i państwa członkowskie, z uwagi na przyspieszone wycofywanie oddziałów europejskich, by za priorytet uznały przygotowanie planu bezpieczeństwa dla tych Afgańczyków, którzy ściśle wspierali budowanie państwa przez siły europejskie i których istnienie może być zagrożone z uwagi na wycofanie się sił europejskich, przede wszystkim działaczek organizacji kobiecych; wzywa ESDZ do przeprowadzenia szczerej oceny polityki UE i państw członkowskich w Afganistanie po 2001 r. i do przedstawienia do końca roku realistycznego planu przyszłych działań UE w regionie;

71. podkreśla potrzebę zintensyfikowania współpracy z takimi krajami jak Rosja, Pakistan, Indie i Iran w odniesieniu do wyzwań w Afganistanie, przede wszystkim tych związanych z handlem narkotykami, terroryzmem i ryzykiem ich pośredniego wpływu na kraje sąsiadujące i cały region;

Ameryki

Stany Zjednoczone Ameryki

72. jest stanowczo przekonany, że USA jest najważniejszym partnerem strategicznym dla UE; wzywa zatem UE, aby za jasny priorytet swojej polityki uznała pogłębienie stosunków transatlantyckich na wszystkich szczeblach;

73. podkreśla ogromne znaczenie stosunków transatlantyckich; jest zdania, że regularne szczyty UE-USA zapewnią możliwość określenia wspólnych celów i koordynowania strategii dotyczących zagrożeń i wyzwań o światowym znaczeniu, w tym m.in. zarządzania gospodarczego i opracowania wspólnego podejścia do wschodzących mocarstw; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie grupy roboczej wysokiego szczebla ds. zatrudnienia i wzrostu; uważa, że tematem posiedzeń Transatlantyckiej Rady Gospodarczej i Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców powinno być rozważenie kwestii współpracy strategicznej UE i USA z BRIC i innymi ważnymi krajami o gospodarkach wschodzących, oraz ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej, Unią Afrykańską, Wspólnotą Andyjską i Wspólnotą Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów, a także kwestii sposobu wspierania konwergencji regulacyjnej z tymi krajami; podkreśla znaczenie Transatlantyckiej Rady Gospodarczej, jako organu odpowiedzialnego za wzmocnienie integracji gospodarczej i współpracy regulacyjnej, oraz Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawców jako forum dla dialogu parlamentarnego i koordynacji prac parlamentarnych z obydwu stron w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w szczególności prawodawstwa dotyczącego rynku transatlantyckiego; przypomina o potrzebie powołania bez dalszej zwłoki Transatlantyckiej Rady Politycznej jako organu ad hoc zajmującego się systematycznymi konsultacjami na wysokim szczeblu i koordynacją kwestii w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa między UE i USA równoległe z NATO;

Środa, 12 września 2012 r.

74. zauważa, że USA stopniowo przenoszą swoje pierwotne zainteresowanie, inwestycje polityczne i gospodarcze oraz zasoby militarne do regionu Pacyfiku, co odzwierciedla rosnące światowe i regionalne znaczenie Chin, Indii i innych azjatyckich krajów o gospodarkach wschodzących; zauważa ponadto, że Azja powinna odgrywać istotniejszą rolę w polityce zagranicznej UE i państw członkowskich; wzywa zatem do większej koordynacji przez USA i UE ich polityki wobec Chin, Indii i innych azjatyckich krajów o gospodarkach wschodzących, aby zapobiec oddzieleniu ich podejść do kluczowych obszarów tej polityki;

75. jest przekonany, że USA będzie nadal w decydującym stopniu przyczyniać się do wspólnego bezpieczeństwa obszaru euroatlantyckiego, oraz potwierdza niezmiennie i kluczowe znaczenie transatlantyckiego połączenia bezpieczeństwa; przypomina, że obliczu zmieniającej się sytuacji geostrategicznej i gospodarczej, zwiększanie europejskiego potencjału w zakresie bezpieczeństwa i obrony jest istotnym elementem wzmocnienia połączenia transatlantyckiego;

Ameryka Łacińska

76. wzywa do rozszerzenia dialogu politycznego UE-Ameryka Łacińska na wszystkich szczeblach, w tym szczytów na szczeblu głów państw i Zgromadzenia Parlamentarnego Eurolat, jako ważnego narzędzia budowania konsensusu politycznego; wnosi o to, aby podejmowaniu zobowiązań politycznych na szczytach UE-Ameryka Łacińska towarzyszyło przydzielanie odpowiednich zasobów finansowych; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że Argentyna niedawno znacjonalizowała jedno z większych hiszpańskich przedsiębiorstw paliwowych (YPF) i podjęła bardzo nieprzyjazne zabiegi dyplomatyczne w odniesieniu do brytyjskich Falklandów;

77. proponuje rozważyć możliwość ściślejszej współpracy pomiędzy Amerykami i UE, zwłaszcza współpracy gospodarczej, zmierzającej do podpisania wspólnej umowy o wolnym handlu;

78. wzywa do zacieśnienia prowadzonych dialogów na temat praw człowieka, przy większym zaangażowaniu Parlamentu, oraz wszczęcia dialogu na rzecz zacieśnienia współpracy w zakresie istotnych wyzwań dotyczących bezpieczeństwa, a zwłaszcza niszczycielskiego wpływu zorganizowanej przestępczości narkotykowej na instytucje państwowe i bezpieczeństwo ludzi; zauważa, że 7. szczyt szefów państw i rządów UE-Ameryka Łacińska i Karaiby, który ma się odbyć w Chinach w styczniu 2013 r., mógłby stanowić dobrą okazję do wprowadzenia w życie nowych wizji współpracy międzyregionalnej w szeregu obszarów politycznych i społeczno-gospodarczych;

79. zaznacza, że spójność społeczna powinna nadal stanowić podstawową zasadę strategii współpracy na rzecz rozwoju wobec Ameryki Łacińskiej nie tylko ze względu na społeczno-gospodarcze znaczenie spójności społecznej, ale również ze względu na jej rolę w umacnianiu instytucji demokratycznych w regionie i praworządności; zauważa ponadto, że kontynuacja współpracy na rzecz rozwoju między UE i krajami Ameryki Łacińskiej o średnich dochodach jest niezbędna w celu wyeliminowania poważnych nierówności, które nadal występują w tym regionie; apeluje o pogłębienie trójstronnej współpracy oraz współpracy Południe-Południe z krajami Ameryki Południowej;

80. wzywa do dalszego zacieśniania trójstronnej współpracy z obiema Amerykami w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, z myślą o utworzeniu euro-atlantyckiego obszaru obejmującego UE, Stany Zjednoczone, Kanadę i Amerykę Łacińską;

81. zwraca uwagę na znaczące skutki wzrostu znaczenia Brazylii w regionie i na arenie światowej, łączącej programy gospodarcze i społeczne z poszanowaniem demokracji, praworządności i podstawowych wolności; wzywa do wzmocnienia partnerstwa strategicznego UE-Brazylia i dialogu politycznego celem wspierania wysiłków podejmowanych przez to państwa, by wzmocnić budowanie instytucji w Mercosur i Unasur;

82. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niebawem zostanie podpisany układ o stowarzyszeniu z Ameryką Środkową, który zostanie poddany procedurze zgody w Parlamencie Europejskim; podkreśla, że jako pierwszy wszechstronny traktat między regionami podpisany przez UE przyczynia się on do podniesienia

Środa, 12 września 2012 r.

rangi stosunków oraz do wspierania podejścia regionalnego i integracji regionalnej Ameryki Łacińskiej; stwierdza, że zamierza ściśle monitorować wdrażanie tego układu, a w szczególności jego wpływ na sytuację praw człowieka i praworządności w Ameryce Środkowej;

83. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niebawem zostanie podpisana umowa o handlu między Unią Europejską a Kolumbią i Peru, która zostanie poddana procedurze zgody w Parlamencie Europejskim; przypomina, że umowa ta nie może być traktowana jak ostateczne ramy stosunków pomiędzy UE a tymi krajami, lecz jako jeden lub kilka kroków w kierunku zawarcia globalnego układu o stowarzyszeniu, pozostawiając otwarte drzwi dla innych krajów Wspólnoty Andyjskiej;

84. zwraca zatem uwagę, że celem UE jest podpisanie układu o stowarzyszeniu ze wszystkimi członkami Wspólnoty Andyjskiej; jest zdania, że układ o stowarzyszeniu z Mercosurem stanowiłby odzwierciedlenie zdecydowanej poprawy strategicznych stosunków z Ameryką Łacińską, pod warunkiem że opierałby się na zasadach wolnego i sprawiedliwego handlu oraz pewności prawa w zakresie inwestycji, poszanowaniu międzynarodowych norm w zakresie zatrudnienia i ochrony środowiska oraz na godnym zaufania postępowaniu partnerów;

85. ubolewa nad tym, że we wnioskach Komisji dotyczących rozporządzenia w sprawie planu ogólnych preferencji taryfowych oraz instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju pominięto strategiczny charakter stosunków z Ameryką Łacińską, wykluczając znaczną liczbę państw tego regionu podatnych na zagrożenia; przypomina, że w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej istnieją największe nierówności na świecie w dochodach na mieszkańca i że utrzymująca się nierówność powstaje w warunkach słabej mobilności społeczno-ekonomicznej; uważa, że sygnał, jaki UE przesyła temu regionowi, jest bardzo kłopotliwy, ponieważ w praktyce sprowadza się on do stwierdzenia, że UE nie poświęca temu regionowi takiej uwagi, na jaką on zasługuje, pomimo licznych zobowiązań politycznych i handlowych oraz wzajemnych interesów globalnych;

Afryka

86. zauważa, że we wspólnej strategii UE-Afryka i w jej 8 sektorach położono pierwotnie nacisk na Unię Afrykańską i wsparcie techniczne na rzecz budowy potencjału instytucjonalnego i realizację polityk w obszarze pokoju i bezpieczeństwa, praw człowieka, propagowania demokracji i praworządności, a także na realizację milenijnych celów rozwoju; przypomina, że podczas gdy to kompleksowe podejście pozostaje ważne, spójności i skuteczności strategii zmniejszyły się na skutek obowiązywania nakładających się umów z wieloma partnerami i braku specjalnego budżetu na jej wdrażanie; ponadto istnieje pilna potrzeba wyjścia poza zakres budowania potencjału instytucjonalnego na szczeblu kontynentalnym i podjęcia działań mających na celu stworzenie partnerstwa politycznego na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju społeczno-gospodarczego na szczeblu regionalnym i subregionalnym; wzywa do rozszerzenia wspomnianych partnerstw politycznych na regionalne wspólnoty gospodarcze, nie tylko w ramach realizacji strategii na rzecz wzmocnienia Unii Afrykańskiej, ale również wdrażania środków mających na celu zacieśnienie partnerstwa UE-Afryka na szczeblu regionalnym i subregionalnym, udzielając w ten sposób odpowiedzi na interesy polityczne, interesy w obszarze bezpieczeństwa oraz interesy gospodarcze obywateli afrykańskich i europejskich; ubolewa nad ciosami dla demokratycznych wartości i celów popieranych przez Unię Afrykańską, UE i ONZ, jakimi są zamachy stanu, takie jak te, do których doszło w Mali i Gwinei Bissau; wzywa do pilnego przywrócenia porządku konstytucyjnego w tych krajach;

87. przyjmuje do wiadomości strategię UE wobec Rogu Afryki i regionu Sahel; jest przekonany, że strukturalne przyczyny konfliktu w tych regionach muszą zostać zażegnane w celu osiągnięcia odpowiedniego rozwiązania pokojowego dla problemów i stworzenia ludności lepszych perspektyw, co oznacza zapewnienie lepszego dostępu do zasobów poprzez zrównoważony rozwój regionów i redystrybucję bogactwa; wzywa do oceny unijnych strategii tam, gdzie przeznacza się znaczne zasoby na pomoc rozwojową i środki dyplomatyczne, w celu oceny ich wpływu na populację; wzywa do zacieśnienia powiązań między Parlamentem Europejskim, Parlamentem Panafrykańskim i regionalnymi strukturami parlamentarnymi, aby zapewnić większą odpowiedzialność za decyzje polityczne i budżetowe wobec obywateli obu kontynentów, a także podstawy do mierzenia i oceniania postępów w realizacji strategii politycznych; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o rozszerzeniu mandatu operacji EUNAVFOR Atalanta (aby uwzględnić przeciwdziałanie zagrożeniu piractwem na łądzie) jako środka służącego umocnieniu całościowego podejścia do przeciwdziałania szczególnemu zagrożeniu piractwem i zapewnieniu wspierania długofalowego rozwoju regionu;

Środa, 12 września 2012 r.

88. jest poważnie zaniepokojony napięciami pomiędzy Sudanem i Sudanem Południowym; wzywa obie strony do wykazania woli politycznej do rozwiązania swoich nierozstrzygniętych kwestii posesesyjnych w oparciu o plan działania określony w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 2046 (2012) z dnia 2 maja 2012; podkreśla, że dla osiągnięcia długoterminowej stabilności w regionie niezbędna jest nowa ujednolicona, kompleksowa międzynarodowa strategia, w której UE odgrywałaby rolę obok innych podmiotów międzynarodowych i regionalnych, i która koncentrowałaby się nie tylko na problemach na osi północ-południe i sytuacji w Kordofanie Południowym i regionie Nilu Błękitnego, ale również na bardzo opóźnionym procesie reform w Sudanie i pogłębieniu reform demokratycznych w Sudanie Południowym;

89. przypomina swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej; wzywa Maroko i Front Polisario do kontynuowania negocjacji w dążeniu do pokojowego i trwałego zażegnania konfliktu Sahary Zachodniej i ponownie podkreśla prawo ludu Sahary do samostanowienia oraz jego prawo do zdecydowania o statusie Sahary Zachodniej w demokratycznym referendum, zgodnie z odnośnymi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Azja

90. apeluje do UE o jej większą i bardziej zdecydowaną obecność w regionie Azji-Pacyfiku, w szczególności poprzez podkreślanie osiągnięć w dziedzinie przemian demokratycznych w Indonezji, największego społeczeństwa muzułmańskiego, i poprzez wnoszenie wkładu w postaci doświadczeń i wiedzy specjalistycznej w inicjatywy wielostronne realizowane w ramach i przy ASEAN, jak również w proces stopniowej intensyfikacji inicjatyw transpacyficznych; jest zdania, że ESDZ powinna teraz wykorzystać cały swój potencjał do zintensyfikowania współpracy między UE i Azją; uważa, że plan działania Bandar Seri Begawan pogłębi współpracę Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej z UE, co będzie stanowiło pierwszy krok w tym względzie; wyraża również zadowolenie z powodu zatwierdzenia traktatu przyjaźni jako szansy na pogłębienie współpracy, wykraczającej poza zakres umów handlowych między UE i krajami azjatyckimi; podkreśla, że pobudzaniu rozwoju poprzez wymianę koncepcji gospodarczych i kulturowych należy nadać większą rangę, w szczególności poprzez wspieranie możliwości w zakresie inwestycji bezpośrednich oraz zapewnienie łatwiejszych i atrakcyjniejszych warunków dostępu studentom i naukowcom; zauważa, że pociąga to za sobą koordynację strategiczną działań państw członkowskich i UE, stanowiącą przeciwieństwo równoległych i konkurujących strategii krajowych; zauważa, że w kontekście bezpieczeństwa regionalnego Azji-Pacyfiku, w tym toczących się sporów terytorialnych o Morze Południowocchińskie oraz problemów z Koreą Północną, UE jako neutralny partner powinna pełnić aktywną rolę w opracowywaniu trwałego i pokojowego rozwiązania opartego na wielostronnych instytucjach;

91. wzywa do szybkiego rozpoczęcia negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie i współpracy między UE i Japonią;

Chiny

92. z zadowoleniem przyjmuje poczynione postępy w zakresie partnerstwa strategicznego UE-Chiny, w tym rozwój trzeciego filaru – „dialogu bezpośredniego” – w uzupełnieniu dialogów na temat gospodarki i bezpieczeństwa; podkreśla rosnącą współzależność między gospodarką UE i Chin oraz przypomina znaczenie szybkiego wzrostu gospodarki chińskiej i jej oddziaływania na systemy międzynarodowe;

93. zauważa, że zmiany na najwyższym szczeblu władz Chin będą ważnym testem ewolucji tego państwa; ponownie zwraca uwagę na cel, jakim jest rozwój kompleksowego partnerstwa strategicznego z Chinami; wzywa UE i państwa członkowskie do tego, aby ich odpowiednie przesłania oraz polityki były bardziej konsekwentne i strategiczne oraz przyczyniły się przez to w użyteczny sposób do pozytywnych zmian; podkreśla, że oznacza to konieczność wyeliminowania rozbieżności między priorytetami państw członkowskich i UE w zakresie przestrzegania praw człowieka w Chinach, dialogu na temat praw człowieka oraz wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

Japonia

94. podkreśla potrzebę skonsolidowania stosunków Unii z Japonią jako kluczowym graczem na scenie międzynarodowej, który podziela wartości demokratyczne UE i jest naturalnym partnerem do współpracy na forach wielostronnych oraz w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; oczekuje na realizację umowy w sprawie kompleksowych ram i umowy o wolnym handlu;

Środa, 12 września 2012 r.

Azja Południowa i Wschodnia

95. wzywa UE do zintensyfikowania działań w Azji Południowej i Azji Południowo-Wschodniej, mających na celu wspieranie procesu demokratyzacji i reform w zakresie sprawowania rządów i praworządności; z zadowoleniem przyjmuje zatem zobowiązanie dotyczące demokratyzacji, sekularyzacji, stabilizacji i włączenia społecznego w Pakistanie; z zadowoleniem przyjmuje pierwszy dialog strategiczny UE-Pakistan, który miał miejsce w czerwcu 2012 r., oraz zaangażowanie w konstruktywne rozmowy na temat zintensyfikowania współpracy dwustronnej i wspólne stanowisko w odniesieniu do kwestii regionalnych i międzynarodowych niepokojących obydwie strony, w tym bardziej proaktywne zaangażowanie się w walkę z terroryzmem; wzywa UE i państwa członkowskie do zacieśnienia stosunków z Indiami, opartych na sprzyjaniu demokracji, włączeniu społecznemu, praworządności i poszanowaniu praw człowieka, oraz zachęca UE i Indie do szybkiego zakończenia trwających negocjacji w sprawie kompleksowej umowy o wolnym handlu między UE a Indiami, która pobudzałaby wzrost gospodarczy i rozwój handlu w Europie i w Indiach; wzywa UE i państwa członkowskie do udzielenia wsparcia na rzecz pojednania, odbudowy i rozwoju gospodarczego powojennej Sri Lanki oraz apeluje w tym względzie do Rady o wsparcie dla Sri Lanki w realizacji zaleceń raportu komisji ds. doświadczenia i pojednania (LLRC); z zadowoleniem przyjmuje aktywne wsparcie UE na rzecz sprzyjania demokracji w Myanmarze;

96. z zadowoleniem przyjmuje pomyślnie zakończenie wyborów prezydenckich i parlamentarnych, które odbyły się na Tajwanie dnia 14 stycznia 2012 r.; wyraża uznanie dla nieustannych starań Tajwanu o utrzymanie pokoju i stabilności w regionie Azji-Pacyfiku; dostrzega postępy poczynione we wzajemnych stosunkach po obu stronach cieśniny, zwłaszcza postępy w powiązaniach gospodarczych, zauważając, że bliższe związki gospodarcze z Tajwanem mogą ułatwić UE dostęp do chińskiego rynku; wzywa Komisję i Radę, by zgodnie z rezolucją Parlamentu w sprawie WPZiB z maja 2011 r. podjęły konkretne działania na rzecz dalszego zacieśnienia stosunków gospodarczych UE-Tajwan i ułatwienia negocjacji w sprawie umowy o współpracy gospodarczej między UE a Tajwanem; ponownie podkreśla poparcie dla cennego wkładu Tajwanu w działalność odpowiednich organizacji międzynarodowych, w tym Światowej Organizacji Zdrowia; przyznaje, że unijny program zniesienia wiz skierowany do obywateli Tajwanu, który wszedł w życie w styczniu 2011 r., okazał się korzystny dla obydwu stron; zachęca do bliższej współpracy dwustronnej między UE i Tajwanem w takich dziedzinach jak handel, badania, kultura, edukacja i ochrona środowiska;

97. wzywa UE do upowszechniania wiedzy o poważnych naruszeniach praw człowieka, masowych egzekucjach i niehumanitarnym traktowaniu w obozach pracy i obozach dla więźniów politycznych w Korei Północnej oraz do wspierania ofiar tych naruszeń;

Partnerzy wielostronni

G-7, G-8 i G-20

98. jest zdania, że w świetle coraz większego znaczenia BRIC i innych wschodzących mocarstw oraz wobec przybierającego kształt wielobiegunowego systemu globalnego ładu G-20 może okazać się użytecznym i szczególnie odpowiednim forum dla budowania konsensusu, które sprzyja włączeniu społecznemu, jest oparte na partnerstwie i jest zdolne do zwiększania konwergencji, w tym konwergencji regulacyjnej; jest jednak zdania, że G-20 w dalszym ciągu nie udowodniła, że potrafi przekształcić ustalenia szczytu w trwałe strategie polityczne ukierunkowane na kluczowe wyzwania, zwłaszcza kontrolę rajów podatkowych i innych wyzwań oraz zagrożeń związanych ze światowym kryzysem finansowym i gospodarczym; zauważa w związku z tym potencjał G-8 do odegrania istotnej roli w budowaniu konsensusu przed posiedzeniami G-20; uważa, że funkcjonowanie G-8 powinno być także wykorzystywane do zbliżenia stanowisk z Rosją, tak aby stawić czoła wspólnym wyzwaniom w skoordynowany i skuteczny sposób;

ONZ

99. wychodząc z założenia, że skuteczny multilateralizm stanowi kamień węgielny polityki zagranicznej UE, wzywa UE, do przyjęcia wiodącej roli we współpracy międzynarodowej oraz do wsparcia globalnych działań społeczności międzynarodowej; zachęca UE do dalszego propagowania synergii w ramach struktur ONZ, pełnienia funkcji łącznika przy ONZ oraz do podjęcia globalnej współpracy z organizacjami regionalnymi i partnerami strategicznymi; wyraża swoje poparcie dla kontynuacji reformy ONZ; wzywa UE do zapewnienia wkładu w należyte zarządzanie finansami i utrzymanie dyscypliny budżetowej w odniesieniu do zasobów ONZ;

Środa, 12 września 2012 r.

100. wzywa zatem UE, by domagała się przeprowadzenia kompleksowej reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu umocnienia jej legitymacji, reprezentacji regionalnej i skuteczności; podkreśla, że taki proces reform może zostać nieodwracalnie wszczęty przez państwa członkowskie UE, jeżeli zgodnie z założeniami traktatu lizbońskiego dotyczącymi umocnienia polityki zagranicznej i roli UE w dziedzinie pokoju bezpieczeństwa na świecie będą one się domagać stałego miejsca dla UE w rozszerzonej i zreformowanej Radzie Bezpieczeństwa ONZ; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do pilnego przejęcia inicjatywy i nakłonienia państw członkowskich do wypracowania w tym celu wspólnego stanowiska, nalega, aby do czasu jego uzgodnienia państwa członkowskie wyraziły zgodę na system rotacyjny w Radzie Bezpieczeństwa ONZ i bez zwłoki wcieliły go w życie, tak aby zagwarantować stałe miejsce Unii Europejskiej w Radzie Bezpieczeństwa ONZ,

101. uważa za znaczące pełne wdrożenie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie udziału UE w pracach ZO ONZ, jak również podjęcie przez UE działań i osiągnięcie oczekiwanych rezultatów w odpowiednim terminie i w skoordynowany sposób w odniesieniu do istotnych kwestii; wzywa UE do dalszego ulepszenia koordynacji stanowisk i interesów państw członkowskich UE w Radzie Bezpieczeństwa ONZ; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie średnioterminowych priorytetów UE w ramach ONZ oraz wzywa do przeprowadzania regularnych konsultacji z Komisją Spraw Zagranicznych Parlamentu w sprawie rocznego przeglądu i w sprawie wdrażania jakichkolwiek działań; podkreśla potrzebę prowadzenia bardziej stanowczej dyplomacji publicznej w odniesieniu do spraw związanych z ONZ oraz skuteczniejszego informowania społeczeństwa europejskiego o globalnej roli UE;

102. jest mocno przekonany o potrzebie budowania partnerstw w obszarze zapobiegania konfliktom, cywilnych i wojskowych operacji zarządzania kryzysowego oraz budowania pokoju, a związku z tym o potrzebie zwiększenia operacyjności komitetu sterującego UE-ONZ w kontekście zarządzania kryzysowego; wzywa UE i państwa członkowskie do osiągnięcia dalszych postępów we wdrażaniu zasady obowiązku ochrony oraz do współpracy z partnerami ONZ w celu zadbania o to, by koncepcja ta stała się częścią działań w zakresie zapobiegania konfliktom i odbudowy po konflikcie; wzywa do opracowania międzyinstytucjonalnego Konsensusu w sprawie obowiązku ochrony ludności cywilnej oraz w sprawie wspólnej polityki zapobiegania konfliktom równoległe do obowiązujących już: Konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej i Konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej, które mogłyby zapewnić większą spójność w działaniach UE podejmowanych w tych kwestiach na forach ONZ;

103. przypomina, że kompleksowe podejście do wdrażania przez UE rezolucji 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjętej przez Radę Unii Europejskiej dnia 1 grudnia 2008 r., uznaje istnienie ścisłych związków pomiędzy kwestiami pokoju, bezpieczeństwa, rozwoju i równości płci i powinno stanowić centralny punkt wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; podkreśla, że UE konsekwentnie wzywała do pełnego wdrożenia agendy dotyczącej kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przedstawionej w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. i 1820 z 2008 r., następnie potwierdzonej przyjęciem rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 i 1889 z 2009 r. oraz 1960 z 2010 r., a w szczególności do uwzględniania potrzeby zwalczania przemocy wobec kobiet w sytuacjach konfliktowych oraz do propagowania uczestnictwa kobiet w budowaniu pokoju; apeluje do tych państw członkowskich, które jeszcze nie podjęły działań w celu przyjęcia krajowych planów działania w odniesieniu do kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, by to zrobiły, i podkreśla, że powinny się one opierać na jednolitych minimalnych normach europejskich w odniesieniu do ich celów, wdrożenia i monitorowania w UE;

104. podkreśla potrzebę opracowania bardziej skutecznych wytycznych i budowy zdolności w zakresie mediacji poprzez nawiązanie współpracy między UE i ONZ dotyczącej zdolności w zakresie mediacji w celu dostarczania adekwatnych zasobów do prowadzenia mediacji w terminowy i skoordynowany sposób, w tym poprzez zapewnienie uczestnictwa kobiet w tych działaniach; uważa za niezbędne dla wdrożenia polityki UE w obszarze praw człowieka zapewnienie Radzie Praw Człowieka ONZ zdolności do stawiania czoła poważnym i pilnym sytuacjom związanym z przestrzeganiem praw człowieka, wzmocnienia procesu działań następczych po wdrożeniu zaleceń określonych w specjalnych procedurach oraz do wsparcia procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka; podkreśla potrzebę kontynuowania wsparcia UE dla Międzynarodowego Trybunału Karnego w celu przyczynienia się do skutecznej ochrony praw człowieka i walki z bezkarnością;

105. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Radę, w odniesieniu do negocjacji ONZ dotyczących traktatu o handlu bronią, do wypracowania jak najbardziej rygorystycznych norm ochrony w zakresie prawa międzynarodowego dotyczącego praw człowieka lub międzynarodowego prawa humanitarnego poprzez ustanowienie norm wykraczających poza te uzgodnione już na szczelbu UE i zapisanych we wspólnym stanowisku UE w sprawie wywozu broni; podkreśla, że państwa-strony należące do UE muszą zatem powstrzymać się od akceptowania mniej rygorystycznych norm, co bez wątpienia byłoby szkodliwe dla powodzenia i skuteczności traktatu o handlu bronią;

Środa, 12 września 2012 r.

UE-NATO

106. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania UE i NATO do wzmocnienia wzajemnego partnerstwa strategicznego, potwierdzonego sojuszem w zakresie przyjęcia nowej strategii strategicznej i na szczycie w Chicago, oraz podkreśla postępy poczynione w zakresie praktycznej współpracy w działaniach; zauważa, że obecny światowy i europejski kryzys gospodarczy przyczynił się do podjęcia działań mających na celu znalezienie bardziej opłacalnych i pilnie potrzebnych zdolności operacyjnych zarówno w UE, jak i w NATO; wzywa zatem wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do podjęcia bardziej proaktywnych działań w zakresie wspierania dalszych konkretnych propozycji dotyczących współpracy między organizacjami, również poprzez Europejską Agencję Obrony (mając za przewodnie zasady inteligentną obronę, łączenie i udostępnianie zdolności wojskowych i podejście kompleksowe, w oparciu o komplementarność inicjatyw); wzywa do znalezienia pilnego rozwiązania politycznego w celu wyjścia z impasu we współpracy w ramach porozumienia Berlin Plus, które powstrzymuje perspektywy skuteczniejszej współpracy obu organizacji;

Rada Europy

107. wzywa państwa członkowskie do wywiązania się z obowiązku poprzez pilne zakończenie negocjacji w sprawie przystąpienia UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; podkreśla znaczenie norm, procedur monitorowania i wniosków Rady Europy jako znacznego wkładu w ocenę postępów osiągniętych przez państwa sąsiedzkie w przeprowadzaniu demokratycznych reform;

108. podkreśla fakt, że przystąpienie UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności jest historyczną szansą na uznanie praw człowieka za zarówno centralną wartość UE, jak i wspólną podstawę dla jej stosunków z państwami trzecimi, i ma nadzieję, że dokona ona tego bez zbędnej zwłoki; potwierdza, że przystąpienie UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności stanowi znaczące osiągnięcie dla wzmocnienia ochrony praw człowieka w Europie;

OBWE

109. popiera dialog na temat reformy Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), pod warunkiem że nie zostanie ona przeprowadzona kosztem osłabienia istniejących instytucji i mechanizmów lub ograniczenia ich niezależności; podkreśla potrzebę utrzymania równowagi między trzema wymiarami OBWE, rozwijając je w spójny i kompleksowy sposób w oparciu o dotychczasowe osiągnięcia; podkreśla ponadto, że zagrożeniom i wyzwaniom w obszarze bezpieczeństwa należy stawiać czoła z uwzględnieniem wszystkich trzech wymiarów, jeżeli działania mają być naprawdę skuteczne; wzywa OBWE do dalszego wzmocnienia swojej zdolności do zapewnienia przestrzegania i wdrażania zasad i zobowiązań podjętych przez jej państwa członkowskie w ramach wszystkich trzech wymiarów, między innymi poprzez wzmocnienie mechanizmów działań następczych;

RWPZ

110. oczekuje, że UE wypracuje rzeczywiste partnerstwo strategiczne z Radą Współpracy Państw Zatoki (RWPZ), obejmujące otwarty, regularny i konstruktywny dialog oraz zorganizowaną współpracę w obszarze praw człowieka i demokracji, jak również w zakresie transformacji i zarządzania kryzysowego w południowym sąsiedztwie; powtarza, że aby osiągnąć ten cel ESDZ powinna przydzielić więcej zasobów ludzkich do zajmowania się tym regionem oraz otworzyć delegatury w głównych państwach RWPZ; podkreśla, że prawa człowieka, prawa kobiet, praworządność i aspiracje demokratyczne obywateli państw RWPZ, od Bahrajnu po Arabię Saudyjską, nie mogą nadal być pomijane w strategiach politycznych UE wobec regionu;

Liga Państw Arabskich

111. uznaje rosnące znaczenie roli organizacji regionalnych, w szczególności Ligi Państw Arabskich, lecz również Organizacji Konferencji Islamskiej oraz Organizacji Współpracy Gospodarczej, oraz wzywa UE do zacieśnienia współpracy, w szczególności jeżeli chodzi o kwestie związane z procesami transformacji i zarządzaniem kryzysowym w południowym sąsiedztwie; z zadowoleniem przyjmuje starania podjęte przez UE, aby pomóc Lidze Państw Arabskich w realizowaniu jej procesu integracji;

Środa, 12 września 2012 r.

Priorytety tematyczne WPZiB

Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

112. podkreśla, że działania w obszarze WPBiO powinny zostać włączone do kompleksowej polityki wobec krajów i regionów znajdujących się w kryzysie, w których wartości i interesy strategiczne UE są zagrożone, a działania WPBiO faktycznie przyczyniłyby się do osiągnięcia rzeczywistej wartości dodanej pod względem upowszechnienia pokoju, stabilności i zasady państwa prawa; podkreśla również potrzebę przeprowadzenia procesu gromadzenia doświadczeń, który umożliwiłby dokładniejszą ocenę skutecznego wdrożenia każdego działania i jego trwałego wpływu na danym obszarze;

113. powtarza swoje wezwanie skierowane do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, Rady i państw członkowskich do zajęcia się licznymi problemami nękającymi współpracę cywilno-wojskową, poczynając od braków kadrowych, na brakach sprzętu i braku równowagi kończąc; domaga się w szczególności zatrudnienia pracowników w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości, w administracji cywilnej, w urzędach celnych oraz na potrzeby dialogu, pojednania i mediacji, aby zapewnić adekwatną i wystarczającą wiedzę specjalistyczną do realizacji misji WPBiO; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do przedstawienia szczegółowych wniosków mających na celu zaradzenie wspomnianym brakom kadrowym, w szczególności w obszarze cywilnego zarządzania kryzysowego zapobiegania konfliktom, odbudowy pokryzysowej i w obszarach wymienionych powyżej;

114. z zadowoleniem przyjmuje wezwania do łączenia i udostępniania w większym zakresie najważniejszego potencjału wojskowego, większej zdolności planowania i prowadzenia misji i operacji, a także do łączenia cywilnych i wojskowych misji i operacji; podkreśla potrzebę stałego ulepszania skuteczności misji i operacji objętych WPBiO, w tym przez ocenę wyników, analizy porównawcze, ocenę wpływu, określanie i wykorzystywanie zdobytych doświadczeń oraz wypracowywanie najlepszych wzorców skutecznego i wydajnego działania w ramach WPBiO; wyraża jednak ubolewanie z powodu politycznych ograniczeń współpracy, które niekiedy uniemożliwiają osiągnięcie synergii dzięki najlepszym praktykom;

Handel bronią

115. przypomina, że państwa członkowskie odpowiadają za ponad jedną trzecią światowego wywozu broni; apeluje do państw członkowskich, aby spełniły nie tylko osiem kryteriów określonych we wspólnym stanowisku 2008/944/WPZiB (kodeks postępowania UE w zakresie wywozu broni), lecz również by przestrzegały zasad polityki rozwojowej UE; domaga się przekazania Unii Europejskiej kompetencji w zakresie stanowienia przepisów regulujących wywóz broni; przypomina państwom członkowskim, że kraje rozwijające się powinny w pierwszej kolejności przeznaczać środki finansowe na zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy, rozwój demokracji, prawa człowieka i praworządności; apeluje do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i do państw członkowskich, aby skorzystały z bieżącego przeglądu wspólnego stanowiska UE 2008/944/WPZiB w celu zintensyfikowaniu procesu wdrażania i monitorowania kryteriów UE w zakresie wywozu broni; głęboko ubolewa nad niepowodzeniem negocjacji ONZ dotyczących traktatu o handlu bronią w lipcu 2012 r.; apeluje do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i do państw członkowskich o to, by w trybie pilnym wywarły nacisk na te państwa, które przeciwstawiają się solidnemu traktatowi o handlu bronią apeluje o silny i trwały traktat, który zobowiązuje państwa-strony do odmowy wywozu broni i amunicji w przypadku zaistnienia poważnego ryzyka wykorzystania broni do celów łamania międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowych praw człowieka, w tym do celów ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, lub do celów umożliwiających takie łamanie;

Zapobieganie konfliktom i budowanie pokoju

116. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do przedstawienia wniosków mających na celu zwiększenie zdolności ESDZ w zakresie zapobiegania konfliktom i budowania pokoju, ze szczególnym odniesieniem do programu göteborgskiego, jak również do dalszej rozbudowy potencjału UE w obszarze zapobiegania konfliktom oraz zapewnienia zdolności do prowadzenia mediacji, dialogu i pojednania wraz ze zdolnościami do zarządzania kryzysowego opartymi na większych zasobach; wzywa, uznając to za kwestię priorytetową, do przeprowadzenia oceny strategii UE w obszarze zapobiegania konfliktom i budowania pokoju, z myślą o przedstawieniu Parlamentowi przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel wniosków w sprawie zwiększenia zewnętrznych zdolności i szybkości reagowania Unii w tym obszarze; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji i ESDZ w sprawie wprowadzenia pozycji w budżecie w kwocie 500 000 EUR na rzecz zapobiegania konfliktom i usług wsparcia mediacyjnego w budżecie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych na rok 2013, które ma być poprzedzone pomyślną realizacją proponowanych przez Parlament działań przygotowawczych na koniec tego roku; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zwiększenia aktywności kobiet w ramach instrumentów na rzecz zapobiegania konfliktom, mediacji, prowadzenia dialogu i pojednania i budowania pokoju;

Środa, 12 września 2012 r.

117. uważa, że wniosek w sprawie autonomicznego lub pół-autonomicznego europejskiego instytutu na rzecz pokoju z bliskimi powiązaniem z UE, który mógłby przyczynić się do wzmocnienia działań na rzecz zapobiegania konfliktom i zwiększenia potencjału medyjnego w Europie, jest bardzo obiecujący; apeluje o to, aby instytut ten opierał się na jasno zdefiniowanym mandacie, co pozwoli uniknąć powielania istniejących organizacji rządowych i pozarządowych, i aby skupiał się na nieformalnej dyplomacji medyjnej i wymianie wiedzy między unijnymi i niezależnymi podmiotami medyjnymi; oczekuje na wyniki projektu pilotażowego dotyczącego europejskiego instytutu na rzecz pokoju, stworzonego w roku bieżącym; spodziewa się, że będzie się w pełni angażowała w dyskusje mające na celu stworzenie takiego instytutu;

Sankcje i środki ograniczające

118. jest przekonany, że w swoim podejściu do rządów autorytarnych, UE powinna opracować bardziej spójną politykę w odniesieniu do nakładania i znoszenia sankcji i środków ograniczających;

Nierozprzestrzenianie i rozbrojenie

119. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do przeanalizowania skuteczności Unii Europejskiej w zajmowaniu się kwestiami zagrożeń, jakie stwarza broń chemiczna, biologiczna, radiologiczna i jądrowa, po upływie dziesięciu lat od przyjęcia strategii przeciwko nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia z 2003 r., oraz po upływie przedłużonego terminu wdrożenia „Nowych kierunków działań” z 2008 r., z myślą o przedstawieniu Parlamentowi przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel sprawozdania z wniosków w sprawie zwiększenia zewnętrznych zdolności i szybkości reagowania Unii w tym obszarze polityki;

120. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do przeanalizowania skuteczności Unii Europejskiej w zajmowaniu się kwestiami zagrożeń związanych z rozprzestrzenianiem broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) i innej broni konwencjonalnej, jak również w rozwiązywaniu kwestii dotyczących szerszego rozbrojenia od czasu przyjęcia strategii UE dotyczącej BSiL w 2005 r. i innych odnośnych ram politycznych – w tym wspólnego stanowiska UE z 2003 r. w sprawie pośrednictwa w handlu bronią i embarga UE na broń – w celu przedstawienia Parlamentowi przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel propozycji zwiększenia zdolności UE w tym obszarze polityki;

Europejska Agencja Obrony

121. powtarza swoje wezwanie do państw członkowskich do zintensyfikowania europejskiej współpracy w obszarze obrony, co stanowi jedyny możliwy sposób zagwarantowania, że europejskie siły zbrojne pozostaną wiarygodne i operacyjne w świetle coraz mniejszych środków przeznaczanych na obronę; przyjmuje do wiadomości postępy osiągnięte w ramach łączenia i udostępniania zdolności wojskowych oraz strategii inteligentnej obrony NATO, a także uważa za zasadnicze budowanie przez obie te organizacje dalszej synergii; podkreśla potrzebę osiągnięcia dalszych postępów w łączeniu i udostępnianiu aktywów oraz w budowaniu potencjału synergii we współpracy w zakresie badań, rozwoju i przemysłu w kwestiach obrony na szczeblu unijnym; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę pogłębienia współpracy w tym zakresie, w tym inicjatywę formacji Weimar Plus;

122. przypomina w tym względzie o istotnej roli Europejskiej Agencji Obrony (EDA) w tworzeniu i wdrażaniu zdolności i polityki zbrojeniowej UE; wzywa zatem Radę do ugruntowania instytucjonalnego charakteru EDA oraz do uwolnienia pełnego potencjału, zgodnie z art. 42 ust. 3 i art. 45 Traktatu UE;

123. wzywa pilnie Radę i państwa członkowskie do zapewnienia EDA odpowiedniego finansowania na realizację pełnego zakresu jej misji i zadań; jest zdania, że cel ten można by najlepiej osiągnąć poprzez finansowanie kosztów pracowniczych i kosztów bieżących agencji z budżetu Unii, począwszy od kolejnych wieloletnich ram finansowych; zwraca się w związku z powyższym do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel o przedstawienie niezbędnych wniosków;

Bezpieczeństwo energetyczne

124. zauważa, że w art. 194 Traktatu z Lizbony stwierdza się, że UE jest uprawniona do podejmowania środków na szczeblu europejskim w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii; podkreśla, w tym względzie, że dla zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego i jednoczesnego zwiększenia wiarygodności i skuteczności WPBiO niezwykle ważne jest ograniczenie zależności energetycznej od takich państw trzecich, które nie dzielają wartości UE lub wedle nich nie postępują; uważa, że zróżnicowanie źródeł dostaw i szlaków przesyłowych oraz zwiększenie zależności od odnawialnych źródeł energii i czystych źródeł

Środa, 12 września 2012 r.

energii oraz takich szlaków przesyłowych jest dla Unii kwestią pilną i zasadniczą, gdyż UE jest w dużej mierze zależna od zewnętrznych źródeł energii; zauważa, że głównymi kierunkami, jakie należy wziąć pod uwagę w związku z dywersyfikacją, jest Arktyka, basen Morza Śródziemnego i południowy korytarz gazowy biegnący z Iraku do Azji Środkowej oraz Bliski Wschód, a także wzywa Komisję do uznania takich projektów za priorytet; jest zaniepokojony opóźnieniami związanymi z zakończeniem tworzenia korytarza południowego; podkreśla potrzebę osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego poprzez zróżnicowanie energetyczne i zwraca uwagę na potencjał uzupełniającego korytarza LNG we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego jako elastycznego źródła energii i zachęty do zwiększonej konkurencji w ramach wewnętrznego rynku UE; jest zdania, że UE powinna dopilnować, by obecne główne źródło importu – Rosja – przestrzegało zasad funkcjonowania rynku wewnętrznego, przepisów trzeciego pakietu energetycznego oraz postanowień Traktatu karty energetycznej; zauważa wielki potencjał dla rozwoju i współzależności, jaki mogą zaoferować inteligentne międzykontynentalne sieci odnawialnych źródeł energii łączące Europę i Afrykę;

125. zauważa, że w 2011 r. Komisja zaproponowała ustanowienie mechanizmu wymiany informacji dotyczących umów międzyrządowych w sprawie energii zawartych między państwami członkowskimi i państwami trzecimi; uważa, że wymiana najlepszych praktyk i wsparcie Komisji również przyczyniłyby się do wzmocnienia pozycji negocjacyjnej państw członkowskich; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do przedstawiania Parlamentowi regularnych sprawozdań z ustanawiania i wdrażania przedmiotowego mechanizmu; wzywa Komisję do dodania klauzuli dotyczącej bezpieczeństwa energetycznego do umów handlowych, układów o stowarzyszeniu oraz do umów o partnerstwie i współpracy zawieranych z państwami-producentami i państwami tranzytowymi, tj. kodeksu podstępownia w przypadku zerwania lub jednostronnych zmian warunków dostawy;

Nowe zagrożenia i wyzwania

126. podkreśla, że w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, ważne miejsce muszą zajmować działania utrudniające sprostaniu nowej generacji wyzwań na rzecz stabilności i bezpieczeństwa międzynarodowego, takie jak zmiana klimatu, przestępczość międzynarodowa i terroryzm, ataki w cyberprzestrzeni, rozprzestrzenianie broni jądrowej i broni masowego rażenia, upadłe państwa, piractwo i pandemie;

Zewnętrzny wymiar przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

127. przypomina, że strategia na rzecz zewnętrznego wymiaru przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości musi odgrywać ważną rolę we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa; podkreśla potrzebę zorganizowanego zarządzania przepływami migracyjnymi, z myślą o współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu;

Dialog kultur i religii

128. jest przekonany, że wspieranie dialogu i porozumienia pomiędzy różnymi religiami i kulturami powinno być nieodłączną częścią naszego zaangażowania zewnętrznego w państwach trzecich i innych społecznościach, a zwłaszcza naszego poparcia dla rozwiązywania konfliktów i promowania tolerancyjnych, zintegrowanych i demokratycznych społeczeństw;

*

* *

129. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.